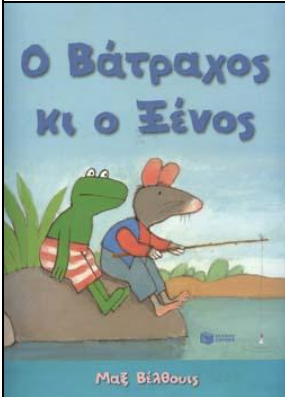

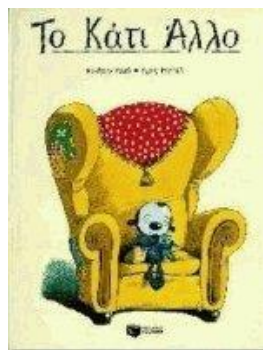
**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ
(ΠΡΩΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ)**

Velthuijs, M. (2010). *Ο βάτραχος κι ο ξένος*. Αθήνα: Πατάκης.

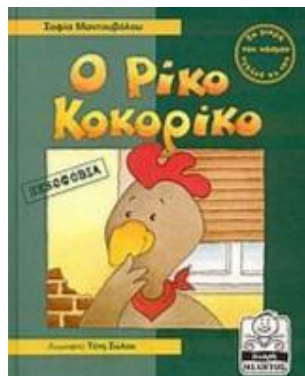
Ο Βάτραχος του Μαξ Βέλθουις δεν είναι ένας συνηθισμένος πράσινος βάτραχος. Αντιμετωπίζει όλα τα θέματα που απασχολούν τα μικρά παιδιά με τρόπο ευθύ, απλό και συνάμα διασκεδαστικό. Χάρη στο Βάτραχο ο Βέλθουις έχει καθιερωθεί ως ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους δημιουργούς. Ένας ξένος ποντικός φτάνει στο δάσος. Ο Βάτραχος κι οι φίλοι του τον αντιμετωπίζουν με δυσπιστία. Μήπως όμως τον αδικούνε;

Κέιβ, Κ. & Ρίντελ, Κρ. (1996). *Το Κάτι Άλλο*. Αθήνα: Πατάκης.

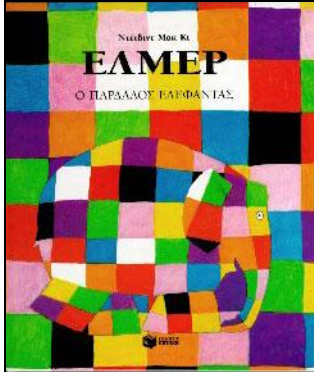
Το Κάτι άλλο προσπαθεί με κάθε τρόπο να μοιάσει με τους άλλους. Αλλά ό,τι κι αν κάνει το μόνο που καταφέρνει είναι να δείξει πόσο διαφέρει από αυτούς. Τότε, εμφανίζεται το Κατιτί και του ζητάει να γίνουν φίλοι. Αλλά το Κάτι άλλο δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι το Κατιτί του μοιάζει σε κάτι.

Μαντουβάλου, Σ. (2002). *Ο Ρίκο Κοκορίκο*. Αθήνα: Μικρή Μίλητος.

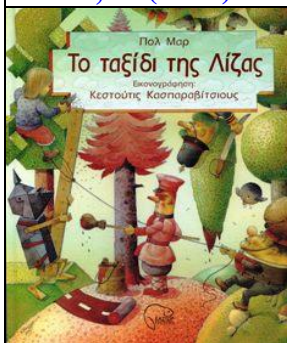
Το βιβλίο αυτό κρύβει ένα μυστικό. Το ξέρουν όλα τα παιδιά που έχουν έξυπνη καρδιά. Όταν η αγάπη κυβερνάει, η ξενοφοβία περνάει!
Στις 16 Νοεμβρίου γιορτάζουμε την **Ημέρα Ανεκτικότητας**. Πόσο ανακουφιστικό και δίκαιο θα ήταν για τον Ρίκο Κοκορίκο από το Πορτορικό όλες οι μέρες να μοιάζουν με αυτή. Γιατί στην καινούργια του πατρίδα, στην πόλη όπου ζει, πολλοί δεν είναι καθόλου ανεκτικοί με τις διαφορετικές του συνήθειες. Ευτυχώς, όμως, που υπάρχουν τα παιδιά..

Μακ Κι, Μτ. (1996). Έλμερ, ο Παρδαλός Ελέφαντας. Αθήνα: Πατάκης.

Ένας παρδαλός ελέφαντας που είναι η χαρά της παρέας, αποφασίζει να κάνει κάτι για να πάψει να είναι διαφορετικός. Κυλιέται στην λάσπη και παύει να έχει όλα εκείνα τα υπέροχα χρώματα. Όμως η παρέα του γρήγορα βαριέται χωρίς τον διαφορετικό Έλμερ. Η βροχή όμως χαλάει το καμουφλάζ του Έλμερ και τα άλλα ελεφαντάκια τρελαίνονται στα γέλια.

Maar, P. (1998). Το ταξίδι της Λίζας. Αθήνα: Κάστωρ.

Η Λίζα ονειρεύεται ότι ταξιδεύει σε διάφορες παράξενες χώρες: τη Στρογγυλοχώρα, τη Γωνιοχώρα, την Κοκκινοχώρα, την Αναποδοχώρα... Παντού οι αλλόκοτοι κάτοικοί τους θέλουν να την αλλάξουν, να την κάνουν σαν κι αυτούς. Όμως η Λίζα δεν θέλει...

Χρηστίδη, Λ. (2002). Η Λευκή και η Μαύρη Σοκολάτα. Αθήνα: Ανεμόμυλος.

Γέλια τραγούδια και φωνές ξεσήκωναν τη γειτονιά. Η μουσική ξεχνόταν από τα ανοιχτά παράθυρα. Το πάρτι είχε ξεκινήσει και οι μικρές σοκολάτες διασκεδάζαν με την καρδιά τους. Όταν, όμως, χτυπάει το κουδούνι και κάνει την εμφάνισή της μία χαριτωμένη λευκή Σοκολατίτσα, όλοι μένουν άφωνοι...

Κρούθερ Κίτυ (1998). Ο μαύρος Κότσυφας και ο άσπρος γλάρος. Αθήνα: Σύγχρονοι Ορίζοντες

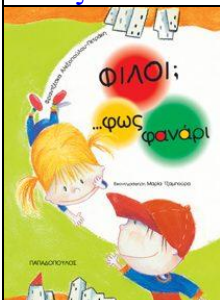
Μια μέρα ο Ιάκωβος, ο κότσυφας, αποφάσισε να ταξιδέψει για να γνωρίσει τον κόσμο. Μα πιο πολύ απ' όλα ήθελε να δει τη θάλασσα, που όπως είχε ακούσει, ήταν γαλανή κι απέραντη...

Βαρελά, Α. (2004). Δώσε την αγάπη. Αθήνα: Πατάκης

Ο Μάνος έχει θυμώσει πάρα πολύ με τη δασκάλα του. Ακούς εκεί να πάρει από το θρανίο το φιλαράκι του, το Στάθη, και να βάλει δίπλα του ένα άγνωστο, ξανθό Πολωνεζάκι; Ο θυμός δεν του φεύγει με τίποτα, ως την ημέρα που έρχεται στην τάξη του ένας... άγιος. Είναι ο άγιος της φιλίας και βαστά ένα μήλο στο χέρι. Τι το θέλει το μήλο; Τι θα γίνει παρακάτω;

Αλεξοπούλου-Πετράκη Φ. (2005). Φίλοι;... φως φανάρι. Αθήνα: Παπαδόπουλος.

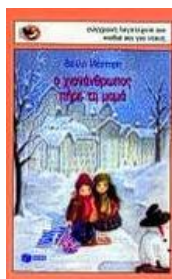
Βάσανο για την Ισμήνη να ξυπνάει πρωί-πρωί! Όμως, η διαδρομή με το σχολικό κρύβει απίθανες εκπλήξεις, όταν δυο μουτράκια κολλούν στα τζάμια και χαιρετούν το ένα το άλλο. Μπορεί αυτή η φιλία να κρατηθεί, ακόμα και μετά από ένα σιωπηρό ...μυστικό; Φως Φανάρι!

Todd Parr, (2008). Δεν πειράζει να είσαι διαφορετικός. Αθήνα: Μεταίχμιο

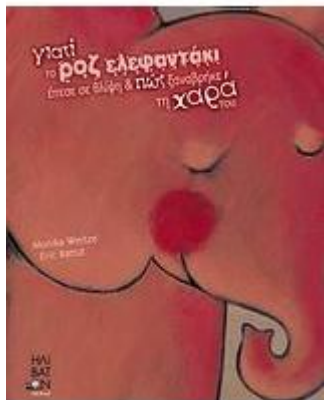
Ένα ιδιαίτερο βιβλίο με εικόνες που μας λέει ότι δεν πειράζει να είσαι. Το βιβλίο ξεχωρίζει με το έντονο, πολύχρωμο στυλ εικονογράφησης που θυμίζει παιδικές ζωγραφιές και με το απλό μονοσήμαντο κείμενο που σε κάθε σελίδα προτρέπει τον αναγνώστη να αποδεχτεί μία ακόμη διαφορετικότητα είτε φυσικών χαρακτηριστικών (Δεν πειράζει να έχεις μεγάλη μύτη,) είτε ικανοτήτων ή οικογενειακής κατάστασης. Διαφορετικότητες που αφορούν δύσκολα θέματα, Δεν πειράζει να είσαι υιοθετημένος, Δεν πειράζει να έχεις διαφορετικό χρώμα, Δεν πειράζει να έχεις διαφορετικούς μπαμπάδες, αλλά και διαφορετικότητες που διασκεδάζουν τα μικρά παιδιά. Το βιβλίο επιλέγει να υποστηρίξει την αυτοεκτίμηση, τη θετική διαβεβαίωση ότι Δεν πειράζει να είσαι διαφορετικός και τονίζει ότι Είσαι μοναδικός και σπουδαίος γιατί είσαι ο εαυτός σου.

Μάστορη, Β. (1999). Ο χιονάνθρωπος πήρε τη μαμά. Αθήνα: Πατάκης

Η μαμά Αγγλίδα, ο μπαμπάς Έλληνας, κι αυτός, εκεί στη μέση, να προσπαθεί να είναι κι απ' τα δυο. Πράγμα όχι και τόσο απλό για τα τρία του χρόνια.

Weitze Monika (2008). *Γιατί το ροζ ελεφαντάκι έπεσε σε θλίψη και πώς ξαναβρήκε τη χαρά του.* Αθήνα: Ηλίβατον

Ο Μπένο, το ροζ ελεφαντάκι, πέφτει σε μεγάλη θλίψη όταν ο καλύτερός του φίλος φεύγει για να ζήσει αλλού. Όταν ο πόνος του γίνεται πια αβάσταχτος κι οι συμβουλές των μεγάλων δεν φέρνουν αποτέλεσμα, πηγαίνει να ζητήσει την βοήθεια της σοφής κουκουβάγιας.

Ο Μπένο είναι ένας δυναμικός (μη στατικός) χαρακτήρας που καταφέρνει να αλλάξει την οδυνηρή συναισθηματική του κατάσταση αυτενεργώντας. Ο χειρισμός και η λύση των προβλημάτων του γίνεται από τον ίδιο, με την απόφασή του πρώτα να πάει να βρει την κουκουβάγια κι ύστερα να ακολουθήσει τις συμβουλές της.

Ανδρικόπουλος, Ν. (2006) . *Η χώρα με τους παράξενους ανθρώπους.* Αθήνα: Καλέντης

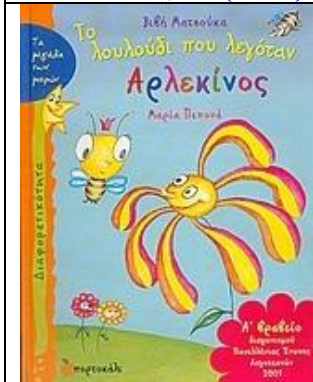
Το βιβλίο περιγράφει, με την βοήθεια ζωηρόχρωμης εικονογράφησης, τις περιπέτειες ενός πρόσφυγα στο μεγάλο ταξίδι του σε αναζήτηση αποδοχής και μιας καλύτερης ζωής. Όπως σε αρκετά βιβλία τέτοιας θεματολογίας, η λύτρωση έρχεται όταν ο ήρωας κάνει κάτι ιδιαίτερα ηρωικό και τότε επιτέλους αποδέχονται όλοι τη διαφορετικότητα του. Το βιβλίο είναι σε μεγάλο βαθμό διδακτικό, παρουσιάζοντας απλώς τις επιθυμητές αξίες χωρίς να τις «χτίζει» μέσα από την πλοκή αλλά μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην τάξη σαν ερέθισμα για συζήτηση.

Νικολούδη, Φ. (2005). *Καλημέρα, φίλε!* Αθήνα: Δίπτυχο.

Ένα μικρό εικονογραφημένο βιβλίο, που γράφτηκε από τη συγγραφέα του στα ελληνικά και στα αλβανικά, με θέμα την αποδοχή της διαφορετικότητας του γείτονά μας. Η συγγραφέας ένα πρωινό, πριν ανατείλει ακόμη ο ήλιος, μπαίνει στην κουζίνα της όπου ακούει τη συζήτηση που έχουν μέσα σε ένα μπουκάλι το άσπρο γάλα και το κακάο. Κουβεντιάζουν το πόσο καλά αισθάνονται που είναι μαζί στο ίδιο μπουκάλι και ότι αναίτια τόσο καιρό απέφευγαν να μιλήσουν το ένα στο άλλο απλά και μόνο γιατί έτσι τους είχαν πει οι δικοί τους. Με ικανοποίηση διαπίστωναν ότι ο καθένας τους είχε κάνει ένα καινούργιο φίλο και τελείωσαν την κουβέντα τους μαθαίνοντας τη λέξη καλημέρα ο ένας στη γλώσσα του άλλου.

Ματσούκα, Β. (2006). Το λουλούδι που λεγόταν αρλεκίνος. Αθήνα: Πορτοκάλι.

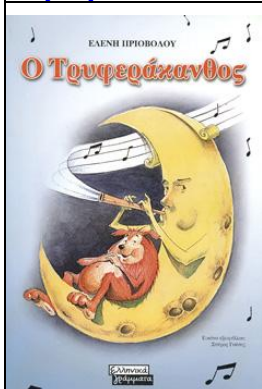
Μια φορά κι έναν καιρό, σ' έναν κάμπο μακρινό φύτευσε ένα παράξενο λουλούδι. Πολύχρωμο, διαφορετικό, μοναδικό. Τα άλλα λουλούδια το έβγαλαν Αρλεκίνο, γιατί θύμιζε καρναβάλι. Ο Αρλεκίνος ήταν ολομόναχος. Κανείς δεν τον ήθελε για φίλο και μόνο τ' αστεράκια του ουρανού ήταν παρηγοριά στη θλίψη του. Όμως τα πράγματα δεν έμειναν έτσι για πολύ...

Νικολούδη Φ. (2000). Το χαρούμενο λιβάδι. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.

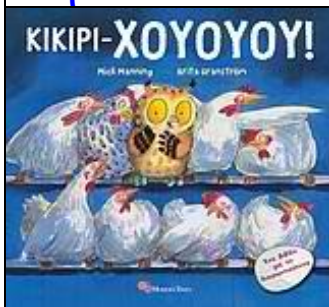
Είμαστε όλοι ίδιοι; Εμείς είμαστε οι καλύτεροι; Πως αντιδρά μια παρέα από κίτρινες μαργαρίτες, όταν μια κόκκινη παπαρούνα τολμά να ξεφυτρώσει στον αγρό τους; Πως αντιδρούμε εμείς, όταν κάποιος διαφορετικός από εμάς τολμά να συνυπάρξει δίπλα μας; Μια μικρή διαπολιτισμική ιστορία ποι ίσως...μας κάνει να δούμε τα πράγματα γύρω μας με άλλη ματιά.

Πριοβόλου, Ε. (1998). Ο Τρυφεράκανθος. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.

Στο λιβάδι με τα στάχυα, τις κόκκινες ανεμώνες και τα τριφύλλια ζούσε ένας τρυφεράκανθος. Είχε φίλο του τον ήλιο που τον ξυπνούσε το πρωί. Το φεγγάρι που τον νανούριζε με τον αυλό του τις νύχτες. Τον αγέρα που του τραγουδούσε γλυκά και μια γέφυρα-ουράνιο τόξο για να σεργιανάει στον ουρανό. Δεν είχε όμως φίλους τ' άλλα ζωντανά του λιβαδιού...

Manning Mick (2010) . ΚΙΚΙΠΙ-ΧΟΥΟΥΟΥ! Ένα βιβλίο για τη διαφορετικότητα. Αθήνα: Modern Times

Ένα βράδυ με καταιγίδα, μια κουκουβάγια μπήκε στην αυλή ενός αγροκτήματος. Κρύωνε, είχε χαθεί και δεν είχε πού αλλού να πάει! Έτσι, τρύπωσε σε ένα υπόστεγο και αποκοιμήθηκε αμέσως. Το πρωί ξύπνησε από μια δαγκωνιά και μια τσιμπιά. Ύστερα άκουσε κακαρίσματα. Βρισκόταν σε ένα κοτέτσι... Δεν ήξερε όμως ότι οι κότες χρειάζονταν κόκορα, όχι κουκουβάγια!

Τούλας, Γ. (2007). Ο Τσουρέκης που τον έλεγαν Ελία. Αθήνα: Επόμενος Σταθμός

Ο μικρός Ελία από την Αλβανία έφτασε μια μέρα σε ένα χωριό της Βόρειας Ελλάδας. Πέντε παιδιά από τη νέα γειτονιά του δεν τον κάνουν παρέα, θεωρούν ότι είναι διαφορετικό παιδί γιατί δεν μιλάει ελληνικά και επειδή είναι παχουλός, τον αποκαλούν χοντρό και Τσουρέκι, επειδή κάθε Παρασκευή έτρωγε ένα τσουρέκι. Ο Ελία όμως είναι ένα έξυπνο παιδί που θα καταφέρει να μπει μέσα στα όνειρά τους και να κερδίσει την αγάπη και τη φιλία τους. Τα πέντε παιδιά τον κάνουν όχι μόνον αχώριστο φίλο τους αλλά και ήρωά τους. Είναι το παιδί που μέσα σε ένα καλοκαίρι έκανε τον ουρανό να λάμπει και πάλι τις νύχτες.

Μιχαήλ, Σ.(2006). Όστε εγώ είμαι ο παράξενος, ε! Αθήνα: Παπαδόπουλος

Ένας νεαρός ιππόκαμπος, σπρωγμένος από τα πειράγματα των άλλων θαλάσσιων κατοίκων, αποφασίζει να περιπλανηθεί στη θαλασσινή πολιτεία για να ελέγξει αν πραγματικά εκείνος είναι ο μόνος παράξενος επειδή κολυμπά όρθιος και επωάζει τα αυγά της θηλυκής ιπποκαμπίνας. Στο ταξίδι του συναντά διάφορα ασυνήθιστα ψάρια και άλλα θαλασσινά ζώα, μαθαίνει τις παραξενιές τους και τελικά καταλήγει στη γειτονιά των ιππόκαμπων, όπου μυείται στη σοφία της διαφορετικότητας. Το βιβλίο προσεγγίζει τη διαφορετικότητα μέσα από την ποικιλία που κρύβει η θάλασσα και προσφέρει ένα εκπαιδευτικό ταξίδι / παιχνίδι στα διάφορα «παράξενα» είδη της θαλάσσιας πανίδας.

John A. Rowe (2007). Θέλω μια αγκαλιά. Αθήνα: Πατάκης

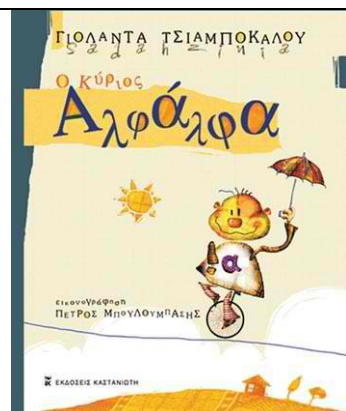
Ο Έλβις, ένα μικρό σκαντζοχοιράκι βιώνει την μοναξιά και έχει απόλυτη ανάγκη από μια αγκαλιά. Με απλότητα και ειλικρίνεια συναισθημάτων ψάχνει απεγνωσμένα να τη βρει, αλλά μάταια. Τα άλλα ζώακια τον βλέπουν με δυσπιστία ή τον φοβούνται γιατί έχει αγκάθια. Όσπου συναντά ένα κροκόδειλο, ο οποίος επίσης έχει ανάγκη από αγάπη. Τα δυο ζώα γίνονται φίλοι και νιώθουν ευτυχισμένα. Στην αλληγορική αυτή ιστορία παρατηρούμε τον αγώνα ενός πλάσματος που όντας από τη φύση του 'διαφορετικό' και 'απειλητικό' αντιμετωπίζεται με φόβο και απόρριψη. Αντίθετα από τα φαινόμενα, όμως, το μόνο που ζητά είναι λίγη αγάπη.

Rudolf Herfurtener (1997). Τα παιδιά του δάσους. Αθήνα: Κάστωρ

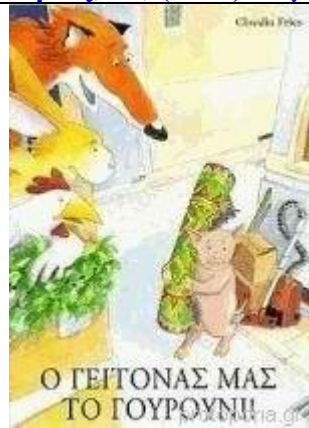
Ένα αγόρι ζούσε κλεισμένο σ' έναν όμορφο κήπο. Φαινόταν ότι τα είχε όλα όμως του έλειπαν οι φίλοι. Μια μέρα από κάποια τρυπά στη μάντρα βγήκε έξω, στον κόσμο. Περιπλανήθηκε ώσπου έφτασε σ' ένα δάσος. Εκεί συνάντησε τρία παράξενα παιδιά που μίλαγαν αλλόκοτες γλώσσες...

Τσιαμπόκαλου., Γ. (2002). Ο κύριος Αλφάλφα. Αθήνα: Καστανώτης

Το βιβλίο μας λέει ότι έχει το δικαίωμα κάποιος να επιμένει στη διαφορετικότητά του και να δικαιώνεται. Ο κύριος Αλφάλφα είναι ένας αστείος ακροβάτης που μιλά μόνο με λέξεις που αρχίζουν από «άλφα». Μάταια προσπαθεί να πει λέξεις που αρχίζουν από το «πι», το «φι», το «νι», το «σίγμα» ή έστω το «ωμέγα». Ο Αλφάλφα κλεινόταν στη σκηνή του με τις ώρες και το μόνο που ακουγόταν πού και πού ήταν οι κραυγές απελπισίας του. –Ατυχία! Αχ! Αδύνατον! ΑΜΑΝ!» Στο τσίρκο θα γνωρίσει τον μάγο Φαρσί και τον Λέον Τάδε, τον θηριοδαστή και θα καταφέρει να μάθει να χρησιμοποιεί και άλλες λέξεις, που δεν αρχίζουν μόνο από άλφα. Παράλληλα, όμως, θα καταλάβει πως δεν έχουν σημασία μόνο οι λέξεις που χρησιμοποιείς αλλά κι ο τρόπος που λες κάποιες λέξεις και αν τελικά σου ταιριάζουν. Η ιστορία του αρχικά ανασφαλής και απαισιόδοξου Αλφάλφα, μας δείχνει πως δεν είναι και άσχημα να επιμένεις να είσαι διαφορετικός. Ο Αλφάλφα, παρόλο που έμαθε τελικά να λέει και λέξεις που άρχιζαν από άλλα γράμματα σπάνια τις χρησιμοποιούσε, αφού ό,τι θεωρούσε απαραίτητο στη ζωή του άρχιζε από άλφα: ανέπνεε, αγαπούσε την Αρετή και ακροβατούσε άφοβα.

Φράις, Κ., (1999). Ο γείτονάς μας το γουρούνι! Αθήνα: Ζερβόδειλος

Ο καθηγητής Αλεπουδέλης, η Γωγώ η κότα και ο Νικόλαος ο λαγός δυσαρεστούνται όταν μαθαίνουν ότι στο ανοίκιαστο διαμέρισμα της μικρής πολυκατοικίας τους μετακομίζει ένα γουρούνι. Το σνομπάρουν και το κακολογούν διαρκώς. Όταν μια μέρα οι τρεις παλιοί ένοικοι πηγαίνουν να διαμαρτυρηθούν στο νεοφερμένο γείτονα, εντυπωσιάζονται από το καθαρό και όμορφο διαμέρισμά του. Ο Θεοδωρής το γουρούνι τους προσκαλεί για τσάι με μουστοκούλουρα. Το γουρούνι είναι ο καλύτερος γείτονας! Ένα έξυπνο, διασκεδαστικό παραμύθι που δείχνει πόσο καταστροφική είναι η προκατάληψη.

Τριβιζάς Ε.(2001). Η τελευταία μαύρη γάτα. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα

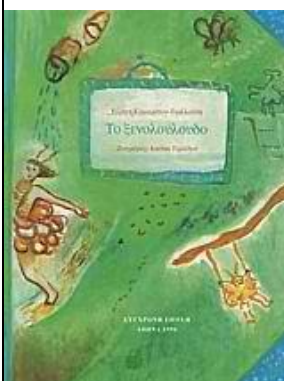
Σε ένα μακρινό νησί τα μέλη μιας μυστικής αδελφότητας προληπτικών πιστεύουν ότι οι μαύρες γάτες φέρνουν γρουσουζιά και αποφασίζουν να τις εξολοθρεύσουν με δηλητήρια, παγίδες και χίλιους δύο απάνθρωπους τρόπους. Σε λίγο έχουν σχεδόν επιτύχει τον σκοπό τους. Μόνο μια μαύρη γάτα έχει απομείνει ζωντανή. Τα μέλη της αδελφότητας είναι αποφασισμένα να τη βρουν και να την εξοντώσουν. Αλλά και η γάτα είναι αποφασισμένη να επιζήσει. Αυτή είναι η ιστορία ενός ανελέητου διωγμού, ενός απελπισμένου έρωτα, μιας πικρής προδοσίας - αυτή είναι η ιστορία της τελευταίας μαύρης γάτας. "Η τελευταία μαύρη γάτα": ένα μυθιστόρημα από τον "ποιητή παραμυθιών" Ευγένιο Τριβιζά που κερδίζει από την πρώτη σελίδα και κρατά αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη, μια συναρπαστική περιπέτεια που συνδυάζει τον λυρισμό με το χιούμορ, τη συγκίνηση με το μυστήριο, την απόγνωση με την ελπίδα, ένα δριμύ "κατηγορώ" κατά του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και της δεισιδαιμονίας.

Σέλφερ, Ο. (2002). Ο άνθρωπος με την κόκκινη μύτη. Αθήνα: Μίνωας.

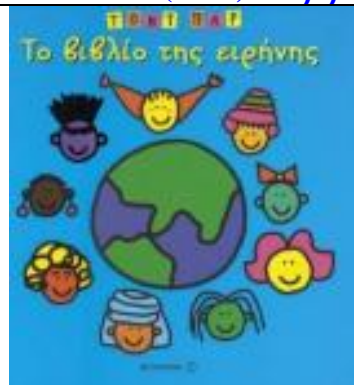
Ένας ξένος με ασυνήθιστο καπέλο και κόκκινο κασκόλ παρουσιάζεται στην πόλη. Έχει μια μεγάλη κατακόκκινη μύτη και όλοι τον φωνάζουνε Ντομάτα. Είναι διαφορετικός και τους φοβίζει. Μήπως είναι επικίνδυνος; Ίσως είναι κλέφτης! Ο Ντομάτας αναγκάζεται να το βάλει στα πόδια. Πού να πάει, όμως; Στο τέλος κουράζεται να τρέχει. Η βοήθεια έρχεται από εκεί που κανείς δε θα το περίμενε.

Καμαράτου –Γιαλλούση Ε.(1996). Το ξενολούλουδο. Αθήνα: Σύγχρονη εποχή.

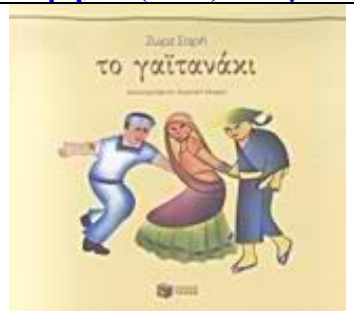
Τα λουλούδια ενός παράξενου τόπου μπορούσαν και περπατούσαν. Πήγαιναν πολύ μακριά για να φέρουν νερό και να ποτίσουν το κτήμα τους. Μια μέρα, όταν επέστρεψαν βρήκαν εκεί ένα ξένο λουλούδι που δεν μιλούσε το ίδιο με αυτά και είχε ρίζες, αντί πόδια. Τα λουλούδια τότε έκαναν συμβούλιο, για να αποφασίσουν τι έπρεπε να κάνουν με το ξενολούλουδο.

Todd Parr (2008). Το βιβλίο της ειρήνης. Αθήνα: Μεταίχμιο

Με πολύχρωμο ύφος εικονογράφησης που θυμίζει παιδικές ζωγραφιές και με απλό κείμενο, το βιβλίο παρουσιάζει σε κάθε σελίδα του μία ακόμη έκφραση του τι σημαίνει να ζούμε με ειρήνη. Το κείμενο είναι άλλοτε πιο σοβαρό: Ειρήνη είναι να διαβάζεις πολλά και διαφορετικά βιβλία, Ειρήνη είναι να κάνεις καινούργιους φίλους, Ειρήνη είναι να μαθαίνεις ξένες γλώσσες, και άλλοτε γίνεται πιο διασκεδαστικό: Ειρήνη είναι να υπάρχει αρκετή πίτσα για όλους τους ανθρώπους, Ειρήνη είναι να παίρνεις έναν υπνάκο. Προσφέρεται σαν εργαλείο για δημιουργική απασχόληση με τα παιδιά: Να βρούμε και άλλες φράσεις. Να ζωγραφίσουμε κι άλλες διαφορετικότητες. Δεν πειράζει να... Το βιβλίο κλείνει με το μήνυμα ότι ειρήνη είναι να είσαι διαφορετικός, να νοιώθεις καλά με τον εαυτό σου και να βοηθάς τους άλλους. Ο κόσμος είναι πιο όμορφος χάρη σ' ΕΣΕΝΑ!

Σαρή, Ζ. (1996) . Το γαϊτανάκι. Αθήνα: Πατάκης

Πώς θα μπορέσει ο γέρος σοφός να βοηθήσει την ειρήνη να απλωθεί στη γη; Μήπως αν πειστούν όλα τα παιδιά της γης μια ορισμένη μέρα και ώρα να ενώσουν τα χέρια τους σχηματίζοντας μια τεράστια αλυσίδα που θα αγκαλιάσει τον πλανήτη

Χατζοπούλου-Καραβία, Α. (2001). Το σχολείο του κόσμου, The school of the world. Αθήνα: Φυτράκης.

Κάθε λαός προσπαθεί να δώσει στους νέους ανθρώπους τη γνώση της ιστορικής, εθνικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής ταυτότητάς τους. Για να το πετύχει, τονίζει τη διαφορά της ομάδας (φυλή, γένος, χώρα, πίστη) από τις άλλες. Σε δύσκολες συνθήκες, η διαφορά υπερτονίζεται. Τα παιδιά μαθαίνουν ότι οι άλλοι είναι περιφρονητέοι ή εχθροί. Μεγαλώνοντας, παίρνουν τη σκυτάλη της διοίκησης και συνεχίζουν πολιτικές εχθρότητας προς γειτονικούς λαούς, και όχι μόνο. Όμως, ζούμε όλοι πάνω στον ίδιο πλανήτη και κάθε ξεχωριστό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε ή δημιουργούμε έχει επίπτωση στη Γη, από άκρη σε άκρη. Αν δεν παραμερίσουμε ό,τι μας χωρίζει και αν δε βρούμε ό,τι μας ενώνει, ο άνθρωπος και ο πλανήτης που τον φιλοξενεί δε θα επιζήσουν.

Σιβροπούλου, Ρ. (2007). *Ο Μοναχούλης Τραμπάλας*. Αθήνα: Μεταίχμιο.

Ο Μοναχούλης ο Τραμπάλας είναι ένα ελεφαντάκι διαφορετικό, μοναχικό. Ζει κοντά σε μια παιδική χαρά και κάθε μέρα παρακολουθεί σε μια γωνιά τα παιδιά να παίζουν. Πιο πολύ από όλα τα παιχνίδια των παιδιών τού αρέσει η τραμπάλα. Όταν όμως θα προσπαθήσει να κάνει τραμπάλα μόνος του, δεν θα τα καταφέρει. Με τη βοήθεια του Σπύρου και της παρέας του ο Μοναχούλης θα καταφέρει και να κάνει τραμπάλα και να απολαύσει τη συντροφιά τους.

Moore - Mallinos, Jennifer (2006). *Μοιάζουμε διαφορετικοί, αλλά είμαστε ίδιοι*. Αθήνα: Σαββάλας

Οι άνθρωποι είναι όπως τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Καθένας είναι διαφορετικός απ' τον άλλο και μοναδικός. Το σχήμα των ματιών μας, το χρώμα του δέρματός μας, ακόμα και τα φαγητά που προτιμάμε είναι διαφορετικά. Όμως πιο σημαντικές από τις διαφορές μας είναι οι ομοιότητες που έχουμε. Όλοι έχουμε συναισθήματα, όνειρα και ελπίδες. Χαμογελάμε όταν είμαστε χαρούμενοι και κλαίμε όταν είμαστε λυπημένοι. Όταν άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο είμαστε μαζί, φτιάχνουμε ένα υπέροχο ουράνιο τόξο.

Velthuijs Max (2010). *Ο ερωτευμένος βάτραχος*. Αθήνα: Πατάκης.

"Ξαφνικά η καρδιά του Βάτραχου χτυπούσε περίεργα. Ήταν ερωτευμένος! Και εκλεκτή της καρδιάς του η Πάπια. Όμως πώς να κερδίσεις την καρδιά μιας λευκής πάπιας όταν είσαι ένας πράσινος βάτραχος;"

Ο "Βάτραχος" του Μαξ Βέλθους δεν είναι ένας συνηθισμένος πράσινος βάτραχος. Αντιμετωπίζει όλα τα θέματα που απασχολούν τα μικρά παιδιά με τρόπο ευθύ, απλό και συνάμα διασκεδαστικό. Χάρη στο "Βάτραχο" ο Βέλθους χαρακτηρίστηκε ως ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους δημιουργούς και για το έργο του βραβεύτηκε με το Διεθνές Βραβείο Άντερσεν.

Γουέστον, Κ. (2008). *Ένας αρκούδος στο σχολείο!* Αθήνα: Μεταίχμιο.

Μια μέρα η δασκάλα η κυρία Κοκοκό ανακοινώνει στα παιδιά της τάξης της ότι θα αποκτήσουν έναν καινούργιο συμμαθητή. Εκείνα ενθουσιάζονται. Όταν όμως βλέπουν ότι ο συμμαθητής τους είναι ένας μαλλιαρός, φοβερός και τρομερός αρκούδος, αρχίζουν να ουρλιάζουν. Ο Μπίλι, παρόλο που είναι διαφορετικός, θα καταφέρει να κάνει καινούργιους φίλους και να ενσωματωθεί στην ομάδα της τάξης του. Ένα βιβλίο για τη διαφορετικότητα και τη δυναμική της ομάδας.

Ντιβάλ, Ελ. (2009). Η καινούρια μαθήτρια. Αθήνα: Μεταίχμιο.

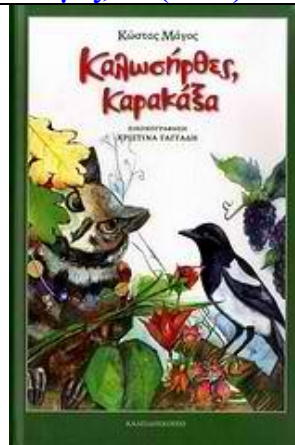
Η δασκάλα επιλέγει τον Παύλο για να βοηθήσει την Ελίνα, την καινούρια μαθήτρια, να προσαρμοστεί στο καινούριο της σχολείο, αλλά εκείνος θυμώνει, γιατί δεν παίζει με τα κορίτσια. Και δε θέλει να γίνει υπηρέτης της. Μέχρι που η Ελίνα τού ζητάει να γίνει ο πρίγκιπας της...

Vyner, T. (2002). Μικτή κόσμον. Αθήνα: Ελληνική Παιδεία

Ο κόσμος είναι στρογγυλός, μια μικρή στρογγυλή μπάλα. Την ίδια στιγμή σε όλο τον κόσμο πολλά παιδιά παίζουν με μια μπάλα. Παιδιά από την Αγγλία, Ιαπωνία, Βραζιλία, Ελλάδα, Ινδία, Αμερική, Αφρική, από όλο τον κόσμο κάνουν τις ίδιες κινήσεις παίζοντας μπάλα, παρακολουθούν ποδόσφαιρο και μοιράζονται το ίδιο όνειρο, να κερδίσουν κάποια μέρα το παγκόσμιο κύπελλο.

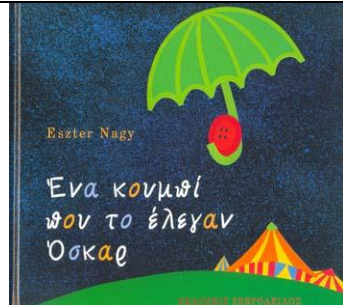
Μάγος, Κ. (2009). Καλωσήρθες, Καρακάξα. Αθήνα: Καλειδοσκόπιο

Μια καρακάξα έρχεται στο δάσος και η κουκουβάγια χάνει το πολύχρωμο κολιέ της. Τι σχέση μπορεί να έχουν μεταξύ τους αυτά τα δύο γεγονότα και πώς συνδέονται μαζί τους μια αλεπού, ένας λαγός, ένας ασβός, ένας δρυοκολάπτης και κάμποσα ακόμη ζώα του δάσους;

Μια ιστορία για να γνωρίσουν τα παιδιά τους τρόπους με τους οποίους δημιουργούνται και αναπαράγονται οι προκαταλήψεις, καθώς και τις συνέπειες που έχουν στη ζωή όλων μας.

Eszter, N. (2000). Ένα κουμπί που το έλεγαν Όσκαρ. Αθήνα: Ζερβόδειλος

Όταν ο Όσκαρ το κουμπί αποφασίζει να φύγει από τη ζακέτα όπου ήταν ραμμένος και να γνωρίσει τον κόσμο, βρίσκεται αντιμέτωπος με τις προκαταλήψεις των άλλων σχημάτων: στέγες, πόρτες και χαρταετοί τον απορρίπτουν μόνο και μόνο επειδή είναι στρογγυλός. Αλλά, όταν ο Όσκαρ γνωρίζει το φεγγάρι, τα πράγματα αλλάζουν.

Ένα τρυφερό παραμύθι από τον κόσμο των γεωμετρικών σχημάτων γεμάτο ποίηση και χιούμορ.

Μητσιάλη, Α. (2008). *Το αστερόσπιτο*. Αθήνα: Πατάκης

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια μακρινή πολιτεία μεγαλόσωμοι αρματωμένοι άνθρωποι άναψαν μια μεγάλη φωτιά. Οι διχαλωτές της γλώσσες τύλιγαν τα δέντρα και τα 'πνιγαν, ρουφούσαν τα σπίτια και κυνηγούσαν τους ανθρώπους, που έτρεχαν τρομοκρατημένοι. Οι καπνοί της μουτζούρωναν τον ουρανό και θόλωναν τα αστέρια. Οι μεγάλοι την έλεγαν πόλεμο. Ένα αληθινό μα συνάμα τρυφερό και αισιόδοξο βιβλίο για τη σκληρότητα του πολέμου και τον τρόπο που το βιώνουν τα παιδιά σε όλον τον κόσμο. Στο βιβλίο αυτό απεικονίζεται η σκληρότητα του πολέμου μέσα από τα μάτια των παιδιών.